

omdeelt. Udenfor de af Udvalget foreslaaede Endringer er der ikke fremkommet noget Endringsforslag. Jeg skal sætte de første 3 Paragrafer, hvortil der ikke af Udvalget er stillet noget Endringsforslag, under Forhandling, og skal indskrænke mig til at lade afstemme § 1, forudsat at der ikke gjøres Fordring paa Afstemning over nogen anden Paragraph i dette Afsnit. Naar dette ikke skeer, anseer jeg de øvrige Paragrapher for vedtagne uden Afstemning.

Simon: Naar jeg tager Ordet i denne Sag, skeer det ikke saa meget af egen Drift, som efter Opfordring af enkelte af de Grundeiere, der have indgivet Andragende til det høitærede Thing angaaende denne Sag. De Medlemmer af Thinget, som have havt Leilighed til at gjøre sig bekendte med dette Andragende, ville have erfaret, at en Deel Grundeiere, der eie Grunde, som falde ind under Lovudkastet, have protesteret imod, at Loven faaer Anvendelse paa deres Eiendomme, deels fordi de mene, at en saa vidtgaaende Expropriation som den, der omhandles i Lovudkastet, ikke har Hjemmel i Grundloven, deels ogsaa fordi den Erstatning, som i Udkastet bestemmes, ikke er — som Grundloven fordrer det — fuldstændig. Hvad nu den første af disse Paagtande angaaer, forekommer det mig rigtigt nok, at den har en Deel for sig. Jeg er ikke utilbøielig til at antage, at Loven, naar man betragter Expropriationen i og for sig, gaar videre, end egentlig Grundlovens § 87 hjemler. Ifølge Grundlovens § 87 skal en Eier være pligtig til at afstaae sin Eiendom, hvor Almeenvellet fordrer det. Spørgsmaalet er altsaa nu, om Almeenvellet i denne Sag fordrer, at disse Jorder exproprieres. Jeg troer, at dette Spørgsmaal for en Deel kan besvares bekræftende, men ogsaa for en Deel maa, naar man tager Sagen ligefrem efter Grundlovens Bestemmelse, besvares benægtende. Forsaavidt der nemlig blot bliver Tale om at expropriere til Veie, at expropriere til offentlige

Pladser og at expropriere i andre lignende Niemed, troer jeg, at det er en Selsølgje, at Expropriationen falder ind under Grundlovens Bestemmelse. Hvad derimod angaaer den Deel af Eiendommen, som bliver tilbage, efterat der er expropriert saa Meget, som Almeenvellet fordrer, forekommer det mig ikke, at Fordringen om Expropriation er stemmende med Grundloven. Jeg har nu af hvad der er foregaaet i denne Sag seet, at man som Grund for at expropriere disse Eiendomme har anført, at man ikke uden dette vilde kunne faae lagt en ordentlig Plan for Bebyggelsen af de Grundstykker, hvorom her er Tale. Der vilde nemlig ved Anlægget af Gader, Veie og offentlige Pladser fremkomme mange uregelmæssige Stykker Jord, som ikke hensigtsmæssigt kunde bebygges. Man vilde ikke, uden at Regjeringen saaledes tager Sagen i sin Haand, kunne faae sunde Byggepladse osv. Spørmeget jeg nu maa erkjende, at det er hensigtsmæssigt og ønskeligt, at Regjeringen lægger en saadan almindelig Byggeplan og saaledes tager Sagen i sin Haand, kan jeg dog ikke skjønne, at man kan sige, at Almeenvellet fordrer, at der gaaes frem paa den Maade. Jeg holder saaledes for, at de Dele, der blive tilbage, efterat der er udlagt Veie, Gader og offentlige Pladser, maae være vedkommende Grundeiers Eiendom, naturligviis med de samme Indskrænkninger, efterat en saadan Foranstaltning er truffen, som forinden den er truffen, nemlig med de Haand, som ifølge de tidligere Bestemmelser paahvile dem, saalænge Fæstningsværkerne endnu eksistere.

Rettelser.

Nr. 25, Sp. 377, Lin. 5. f. o. „eneste“ læs: „mest“.